

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 121.798 van 22 juli 2003
in de zaak A. 92.771/XIV-3780**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaten F. en R. COEL,
 kantoor houdende te 2800 MECHELEN,
 Kardinaal Mercierplein 8

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 19 juni 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 30 november 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op het arrest nr. 97.566 van 9 juli 2001 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de genoemde bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op de beschikking van 11 september 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 26 maart 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die loco advocaten F. en R. COELS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 1 september 1998 en zich vluchteling verklaart op 2 september 1998; dat op 30 november 1998 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 1 februari 1999 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat na 's Raads schorsingsarrest nr. 85.077 van 3 februari 2000 de commissaris-generaal zijn beslissing van 1 februari 1999 intrekt; dat met een beslissing van 19 april 2000 de commissaris-generaal opnieuw de beslissing van minister van Binnenlandse Zaken van 30 november 1998 bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd:

“Betrokkene werd verhoord op 14 januari 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is.

Uit betrokkenes verklaringen blijkt dat zijn vader van Azeri origine zou zijn. In 1989 zou hij om die reden ontslagen zijn en in 1990 zou hij de familienaam van zijn echtgenote hebben overgenomen. In de lente van 1998 zouden betrokkenes ouders op de markt ‘Bangladesh’ te Yerevan een oude kennis hebben ontmoet. Die zou betrokkenes vader beledigd en gelagen hebben omwille van zijn Azeri afkomst. Op 15 juli 1998 zouden drie personen betrokkenes vader thuis zijn komen halen en betrokkenes moeder, XXX, die zich verzette, hebben neergeslagen. Sindsdien zou betrokkenes vader spoorloos zijn verdwenen. Op 19 juli 1998 zou betrokkenes zus, XXX door haar echtgenoot, die voordien niet op de hoogte was van haar Azeri origine, op straat zijn gezet. Ze zou die dag naar het ouderlijke huis zijn teruggekeerd. Op 20 augustus 1998 zou betrokkene zijn aangevallen door zijn schoonbroer en diens vrienden. Een buurman zou hem naar zijn oom XXX hebben gebracht. Betrokkenes moeder en zus zouden dan naar XXX zijn gekomen. Betrokkenes vrouw Inna, die drie maanden zwanger was, zou echter thuis zijn gebleven. Toen XXX haar later ging halen, zou hij hebben vastgesteld dat het huis in brand stond en dat Inna met de ziekenwagen werd weggebracht. De volgende dag zou XXX aan haar brandwonden bezwijken zijn. Op 25 augustus 1998 zouden betrokkene, zijn dochtertje, zijn zus, haar dochtertje en zijn moeder Armenië hebben verlaten. Op 2 september 1998 deed betrokkene, zonder in het bezit te zijn van enig identiteitsdocument, een asielaanvraag in België.

Er dient te worden opgemerkt dat een aantal tegenstrijdigheden tussen betrokkenes verklaringen en die van zijn familieleden de geloofwaardigheid van zijn relaas aantasten.

Zo verklaarde betrokkene dat hij op 20 augustus 1998 werd aangevallen (zie verhoorverslag Commissaris-generaal pagina 5), terwijl zijn moeder en zus op de Dienst Vreemdelingenzaken dat voorval op 20 juli 1998 situeerden. Later, tijdens hun verhoor op het Commissariaat-generaal stelden betrokkenes moeder en zus dan weer dat de aanval wel op 20 augustus 1998 plaatsvond.

Verder verklaarde betrokkene dat zijn echtgenote toen drie maanden zwanger was (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal pagina 6). Betrokkenes moeder beweerde evenwel dat zijn echtgenote zeven maanden zwanger was (zie verhoorverslag Commissariaat-

generaal pagina 9). Bovendien blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (telefonisch antwoord van mevrouw Stone van de BHHRG dd. 29 oktober 1999, antwoord van mevrouw Gomez van HRW dd. 14 oktober 1999, e-mail van AI dd. 5 oktober 1999, e-mail van de 'Sakharov Armenian Human Rights Foundation' dd. 4 oktober 1999 en de e-mail van de heer Corboy, ambassadeur van de Europese Unie voor Armenië, dd. 29 september 1999) dat gemengde Azeri-Armeense koppels in Armenië sinds enkele jaren niet langer vervolgd worden. Dit gegeven ondermijnt verder de geloofwaardigheid van betrokkenes asielaanvraag dat gebaseerd is op de beweerde Azeri-origine van zijn vader.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 30 november 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de “schending van de wettelijke opdracht” opwerpt; dat zij aanvoert dat de overheid in de ontvankelijkheidsfase van de asielaanvraag moet polsen naar een samenhangend vluchtverhaal; dat de moeder van de verzoekende partij na haar aankomst in België meermaals werd geopereerd onder volledige narcose omwille van een tumor in de borst, waardoor het vaststaat dat haar geheugen is aangetast; dat de moeder van de verzoekende partij daaromtrent een medisch attest heeft overgelegd op het commissariaat-generaal, doch dat daarvan geen melding wordt gemaakt in de bestreden beslissing; dat in die beslissing integendeel iedere afwijking van het verhaal van de moeder als bedrog wordt afgedaan; dat dergelijk “diepteonderzoek” niet behoort tot de opdracht van de commissaris-generaal in de ontvankelijkheidsfase; dat de minister van Binnenlandse Zaken dan wel de commissaris-generaal in de ontvankelijkheidsfase een grond van niet-ontvankelijkheid moeten bewijzen en in die fase genoeg moeten nemen met een aannemelijk, dit wil zeggen samenhangend, niet-tegenstrijdig en waarschijnlijk vluchtverhaal; dat de term “kennelijk” in artikel 52, § 1, 7/ van de Vreemdelingenwet die bevoegdheid nog verder beknot; dat zelfs in het geval van twijfel dit ten voordele van de asielaanvrager moet gelden en hij tot het onderzoek ten gronde moet worden toegelaten; dat de commissaris-generaal de verklaringen niet aan objectieve gegevens heeft getoetst maar zich beperkt tot het zoeken naar irrelevante tegenstrijdigheden; dat het dossier bol staat van wantrouwen tegen de verzoekende partij; dat met de overweging dat gemengd Armeens-Azerische koppels “sinds enkele jaren niet langer” worden vervolgd wordt toegegeven dat zulks voordien wel het geval was; dat er zes samenhangende, overeenstemmende en geloofwaardige verklaringen zijn; dat de commissaris-generaal zijn wettelijke opdracht heeft miskend;

2.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord verwijst naar de ruime appreciatiebevoegdheid die haar door artikel 52 van

de Vreemdelingenwet is gegeven; dat zij om de in de bestreden beslissing vermelde redenen tot de bedrieglijkheid van het asielrelaas kon besluiten; dat iedere asielaanvraag individueel wordt onderzocht en dat bij het nemen van een beslissing rekening wordt gehouden met de concrete situatie in het land van herkomst op het ogenblik dat de beslissing wordt genomen; dat voor het gebrek aan actuele vrees uitgebreid wordt verwezen naar objectieve onderzoeksverslagen; dat uit het verhoor van de moeder van de verzoekende partij niet blijkt dat zij om medische redenen geheugenproblemen zou ondervinden, dat het relaas precieze en gedetailleerde gegevens bevat en dat zij geen opmerkingen heeft gemaakt over medische problemen die het verhoor zouden bemoeilijken; dat de eerste verwerende partij geen kennis heeft van een medisch attest waaruit zou blijken dat het geheugen van de moeder van de verzoekende partij na een operatie onder narcose “zeker en vaststaand” is aangetast;

2.1.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord verwijst naar het verweer van de eerste verwerende partij;

2.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord verwijst naar haar verzoekschrift;

2.1.5. Overwegende dat de artikelen 63 en 63/3 juncto 52 van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal de mogelijkheid bieden om een bevestigende beslissing te nemen inzake de onontvankelijkheid van een asielaanvraag op basis van de bedrieglijkheid of de kennelijke ongegrondheid ervan; dat een onderzoek in de ontvankelijkheidsfase door de commissaris-generaal, waarbij wordt besloten tot de bedrieglijkheid en/of de kennelijke ongegrondheid van een asielaanvraag noodzakelijkerwijze een vergelijking inhoudt van de verklaringen van de betrokkene met die van familieleden die eveneens asiel hebben gevraagd en met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn; dat daarbij dient te worden onderzocht of er redelijkerwijze van uit mag worden gegaan dat de feiten die de asielaanvrager naar voren brengt tijdens zijn asielaanvraag, waarachtig zijn en beantwoorden aan de criteria van de Vluchtelingenconventie van Genève; dat indien uit dit onderzoek blijkt dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt aangetast, kan worden besloten tot de bedrieglijkheid en/of kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag; dat de Raad van State niet bevoegd is om zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid doch enkel om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat de verzoekende partij de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar eigen verklaringen en die van haar moeder niet als dusdanig betwist doch wijt aan de slechte gezondheidstoestand van haar moeder en daartoe verwijst naar een medisch attest; dat zich in het administratief dossier slechts één medisch attest bevindt, waarin enkel wordt vermeld dat de moeder van de verzoekende partij zich om medische redenen niet naar Brussel kon verplaatsen voor een verhoor op het commissariaat-generaal; dat nergens sprake is van geheugenproblemen en dat de moeder van de verzoekende partij daar nadien, toen zij uiteindelijk kon worden gehoord, evenmin melding van heeft gemaakt; dat de verzoekende partij vervolgens de tegenstrijdigheden minimaliseert en stelt dat het dossier bol zou staan van wantrouwen tegenover haarzelf; dat de verzoekende partij dit geenszins concretiseert; dat de verzoekende partij uit de overweging in de bestreden beslissing dat “sinds enkele jaren” gemengd Armeens-Azerische koppels niet meer worden vervolgd, meent af te kunnen leiden dat dit ten tijde van haar verblijf in Armenië wel het geval was; dat de verzoekende partij zich ook hier beperkt tot een algemene bewering zonder de informatie waarop de commissaris-generaal zich beroept in concreto te weerleggen; dat de verzoekende partij er verder aan voorbijgaat dat de informatie waarnaar de commissaris-generaal verwijst, uit 1999 dateert, dat er toen al “sinds enkele jaren” geen vervolging meer zou zijn en dat de door de verzoekende partij ingeroepen feiten zich, in strijd met die informatie, het jaar voordien zouden hebben voorgedaan; dat de verzoekende partij tenslotte voorbijgaat aan het feit dat de door een asielaanvrager ingeroepen gegronde vrees een actueel karakter moet hebben, dit wil zeggen ook moet bestaan op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt genomen; dat de verzoekende partij aldus niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal met de bestreden beslissing de grenzen van de ruime appreciatiebevoegdheid, die hem krachtens de artikelen 63 en 63/3 juncto 52 van de Vreemdelingenwet is toegekend, heeft overschreden noch dat hij de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft genomen; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending van de zorgvuldigheidsplicht en het fair play-beginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur opwerpt; dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft genomen vlak na de schorsing van zijn eerdere beslissing met ‘s Raads arrest van 3 februari 2000 en op grond van een zeer summiere vergelijking van de verklaringen van de verzoekende partij met die van haar familieleden en op grond van zogenaamde informatie waaruit zou blijken de grond van de asielaanvraag, te weten vervolging van etnisch gemengde koppels, niet meer zou bestaan; dat de commissaris-generaal echter toegeeft dat die gemengde koppels daadwerkelijk aan vervolging bloot stonden; dat de bestreden beslissing is genomen op basis van een mank en onvolkomen dossier, in strijd met de zorgvuldigheidsplicht en de regels van de fair-play;

2.2.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat de zorgvuldigheidsplicht haar oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding; dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij uitgebreid werd gehoord in aanwezigheid van een tolk, zich kon laten bijstaan door een raadsman en stukken kon neerleggen; dat de commissaris-generaal zich verder heeft gesteund op objectieve, duidelijke en recente internationale verslagen betreffende de toestand in Armenië voor gemengd etnische koppels en dat de verzoekende partij er niet in slaagt die verslagen te weerleggen; dat de commissaris-generaal steeds de situatie ter plaatse beoordeelt op het ogenblik dat hij een beslissing neemt; dat het fair play-beginsel slechts wordt geschonden bij een moedwillig optreden van de overheid doch dat hiervan in casu geen sprake is; dat de verzoekende partij geen “onvolkomenheid” van het administratief dossier aanduidt;

2.2.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord verwijst naar het verweer van de eerste verwerende partij;

2.2.4. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord verwijst naar haar verzoekschrift;

2.2.5. Overwegende dat niet valt in te zien waarom het onzorgvuldig zou zijn de bestreden beslissing te nemen binnen enkele maanden na ‘s Raads arrest nr. 85.077 van 3 februari 2000, waarmee de oorspronkelijke beslissing van de commissaris-generaal werd geschorst; dat met betrekking tot de vergelijking van de verklaringen van de verzoekende partij met deze van haar familieleden en de algemene informatie over vervolging van etnisch gemengde koppels in Armenië kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel; dat het tweede middel ongegrond is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel “afwending van macht: miskennen van feitelijkheden” opwerpt; dat zij aanvoert dat haar verklaringen een samenhangend, niet tegenstrijdig en waarschijnlijk vluchtverhaal vormen en dat de commissaris-generaal het bestaan van concrete schendingen in Armenië toegeeft; dat het miskennen van deze feiten machtsafwending inhoudt; dat de commissaris-generaal zich laat leiden door verklaringen uit januari 1999 om in april 2000 de asielaanvraag onontvankelijk te verklaren;

2.3.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat de miskennen van feitelijkheden geen machtsafwending vormt omdat machtsafwending het gebruik is van motieven die vreemd zijn aan de genomen beslissing; dat de door de verzoekende partij aangehaalde feiten niet zijn miskend maar dat op grond van de motieven die in de bestreden beslissing zijn opgenomen is

vastgesteld dat de asielaanvraag als bedrieglijk moet worden afgewezen; dat de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd;

2.3.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord verwijst naar het verweer van de eerste verwerende partij;

2.3.4. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord verwijst naar haar verzoekschrift;

2.3.5. Overwegende dat de verzoekende partij niet het minste element aanvoert waaruit zou kunnen blijken dat een ongeoorloofd oogmerk het enige doel is van de bestreden beslissing; dat zij evenmin aanvoert om welk ander oogmerk dan het algemeen belang het daarbij zou gaan; dat uit de bespreking van het eerste en het tweede middel blijkt dat de verzoekende partij zelfs niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze is genomen; dat het derde middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
tweeëntwintig juli tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.